

MARCO ERBA

MED NAMA

ROMAN ZA MLADE

Marco Erba

MED NAMA

Marco Erba

Med nama

DRUŽINA
2017

Marco Erba
MED NAMA

Naslov izvirnika
Fra me e te

© izvirnik: 2016 Rizzoli Libri S.p.A. / Rizzoli, Milan
© za slovensko izdajo: Družina d. o. o., 2017
Prevod: Marijana Milković
Jezikovni pregled: Ana Pavlek
Oblikovanje naslovnice: Lucia Jerman
Fotografija na naslovnici: Rekha Garton, Stephen Carroll /
Trevillion Images
Grafična priprava: Družina d. o. o.
Izdala in založila: Družina d. o. o.
Za založbo: Tone Rode
Naklada: 800 izvodov
Tiskano v Sloveniji
Ljubljana 2017

Vse informacije o knjigah založbe Družina
najdete na spletni strani: **www.druzina.si**

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.131.1-93-311.2

ERBA, Marco, 1981-
Med nama / Marco Erba ; [prevod Marijana Milković]. - Ljubljana :
Družina, 2017

Prevod dela: Fra me e te

ISBN 978-961-04-0431-6

291162880

*Avtor jamči, da so vsi dogodki in osebe iz te pripovedi
sad domišljije in da niso konkretno povezani z resničnimi
dogodki ali osebami.*

Ceciliji, ker je vedno verjela.

Med nama

Med nama je prepad. Čeprav si star približno toliko kot jaz, čeprav imaš pogled poln vprašanj tako kot jaz.

Med nama je zid, ki ga ni mogoče preplezati.

Jaz sem plavolas, ti si črn.

Jaz sem eleganten, ti si oblečen v cunje.

Jaz imam mesečno, ti si gor, ne da bi plačal.

Jaz živim v urejeni hiši, ti v kdovekakšni luknji.

Jaz sem pošten, ti si nezmotljiv.

Jaz sem Italijan, ti si cigan. In jaz bi vse cigane požgal, kot je počel Hitler.

Nima smisla, da me gledaš. Zakaj gledaš? Ja, tako, bravo, obrni se. Dobro je, da je med nama določena razdalja.

Ja, zdaj pa bo. Izstopi, to je dobro. Na tem avtobusu je brez tebe zrak boljši. Če bi bil tu Hitler, ne bi niti vstopil.

Adolf Hitler. On je res bil mitičen.

Človek z jasnimi idejami.

Nekdo, ki je znal prepričati ljudi, vstopiti v srce, človek, ki je svojo deželo naredil veliko. Nekdo, ki mu je spodletelo samo zato, ker je bil večji od svoje ere. Če bi on zmagal, bi bil svet boljši, ne bi bilo ciganov, kakršen je ta, ki se vrivajo na avtobus, ko greš ob osmih zjutraj v šolo in ti pokvarijo začetek dneva. Ampak veliki ljudje so toliko superiornejši od nagravžne povprečnosti, da se jim pogosto zalomi.

Nekaj takega se je zgodilo tudi mojemu očetu.

Hitler je imel vselej prav. Nižje rase obstajajo, pa še kako. Na primer tisti prekleti cigani, ki so Carlu De Marchiju sunili iPhone.

De Marchi je po šoli sedel na postaji in čakal vlak, bil je na koncu postajališča. Postaja v mojem mestu Cordarju je kraj, ob katerem ti gre na bruhanje. Vsa sodrga hitlerlandije se dobiva tam: črnici, ki imajo svojo robo razmetano po tleh, grozne mulatke, ljudje z mastno brado in vzhodnjaškim naglasom. Ne verjamem, da v severni Italiji obstaja tak sekret, kot je ta kraj. Naša šola je prav zraven postaje in ogromno ljudi – jaz na srečo ne – je prisiljenih iti mimo dvakrat na dan, da bi vstopili na vlak ali metro.

De Marchi, mamin sinček, ki je v mojem razredu, se ni brigal za nič in se je blaženo igral na telefončku. Naenkrat so prišli štirje razcapanci, se usedli zraven, po dva na vsako stran, in so se začeli smejati in se šaliti v svojem nerazumljivem jeziku. Najprej jih je ignoriral, nato je vstal, da bi odšel. Ampak oni so ga zadržali in nekdo je izvlekel nož.

De Marchiju je trda predla, dal jim je dvajset evrov in iPhone. Naslednji dan je bil v šoli povsem obupan. Prijavil jih je na policiji, a ti gotovo ne bodo niti s prstom mignili. Ob vseh nagravžnostih, ki jih obdajajo, se ne bodo obremenjevali z De Marchijevim telefonom.

De Marchi je simpatičen, a nima jajc. Jaz nikoli ne grem na postajo, ker se vozim z avtobusom, a meni tiste pokveke ne bi naredile tega. Jaz bi brcnil tistega z nožem, nož bi padel na tla, jaz bi ga pobral in jim zagrozil, da bom opravil z vsemi. Boril bi se, čeprav bi jih morda skupil, a svojega smartphona jim ne bi dal. To drži toliko kot to, da mi je ime Edoardo Onofri.

Kajti smartphone je sveta stvar. To je več kot zgolj predmet: je srce tvojih odnosov, je tvoj ritem življenja, je tvoja glasba, torej to, kar si. Raje bi padel pod udarci kot ga prepustil njihovim umazanim ciganskim rokam.

Jaz se zlomim, a se ne upognem. Kot Hektor v *Iliadi*, on je moj mit, moj življenjski vzor. Nekdo, ki se je soočil z Ahilom, čeprav je vedel, da je ta veliko močnejši od njega. Nekdo, ki je ostal, namesto da bi se umaknil.

Tudi Hektor je bil velik človek, tako kot Hitler in tako kot moj oče.

Tudi Hektor je sovražil cigane in se proti njim boril, v to sem prepričan.

Cigani in Kitajci. Slednji so se hujši, če sklepam po tem, kar so naredili meni in moji družini.

Spomini sanjajoče gosence

#1

Kdor se dela norca iz tebe, se ne zaveda, kako zelo te rani: za njih si samo sadistična prostočasna aktivnost, žuželka, ki jo mučiš in nato pustiš tam. Zate pa je vsak posmeh, vsaka hudobna beseda neizbrisna brazgotina, žig, ki ga pusti ogenj. V tebi, noter, ti je hudo: nekaj krvavi in krvavitve ne moreš zaustaviti.

Danes sem ju spet videla, dva bedničiča – ne imenujem ju bednika, ker bi bil to zanju častni naziv. Bila sta tam, na stopnicah, spuščala sta se s telovadno opremo v rokah, medtem ko sem se jaz po odmoru z Lucio vračala v razred. Srečali smo se in jaz sem pogledala v tla. Kot da bi kaj zakrivila.

Bila sem terorizirana. Pogosto ju vidim v šoli, ampak se držim stran od njiju. Tudi onadva sta v drugem letniku, tudi onadva obiskujeta naravoslovno šolo Ariosto. A na srečo sta onadva v C, jaz pa v D.

»Chiara, a je vse v redu?« me je vprašala Lucia.

Pokimala sem in odšla. Tako kot vedno.

Chiara Castelli. Tako mi je ime, a tista dva bedničiča, Savonitti in Piccaluga, me v času, ko sta bila še moja sošolca, nista nikoli klicala po imenu. Že prej mi je šlo dobro v šoli, tako kot sedaj. In prav tako kot sedaj sem bila zelo sra-